

POESIA I CONTEMPLACIÓ EN PERFORMANCE

Text: Marisa Barros — Fotografies: Goretti Pomé

Tota manifestació de l'art neix del silenci... i al silenci retorna, com ho fa l'onada del mar quan, desdibuixada a la sorra, esdevé, de nou, oceà sense llindes i sense límits. De fet, l'artista sovint disposa els sentits afinats a una realitat que li és inherent i, al mateix temps, el transcendeix. Quan un poema emergeix, se situa des d'un punt d'advertència que entra en con-

tacte amb l'atmosfera que l'embolcalla. Es tracta d'entrar en contacte amb un espai de si mateix..., que no és enlloc i que, alhora, és a tot arreu. Quan el vers aflora a la ment, ho fa des d'un espai senzill, nítid, obert i disposat a omplir-se de les claredats sense nombre que rep de l'esperit. És per això que l'experiència creativa mai no es repeteix i és sempre nova, ja que neix d'un espai sagrat.

Tanmateix, quan contemplem allò que succeeix més enllà de nosaltres mateixos o a través d'una finestra, per exemple, la mirada és sempre renovada. És fàcil adonar-se que contemplar és una experiència que porta, indefectiblement, al goig d'estar present. Es tracta d'un mirar simple, plaer, obert, sense preliminars ni condicionaments, i és l'exercici més natural i pacífic de la ment. És en la contem-

plació on rau la capacitat impertorbable de la serenitat interior. Quan estem davant del perímetre quadrat d'una finestra, no podem fer altra cosa que meravellar-nos davant el fet que res no s'atura —ni un sol instant, i que es pot percebre amb tota claredat com respira el paisatge...

Des que tinc memòria, la natura és la mestra primordial i l'escenari inspirador que mostra els dits invisibles de l'eternitat. Reconec en la poesia l'exercici inabastable i nerudià d'estimar les paraules obertes a les profunditats de l'absolut..., que sovint em fan recordar amb goig i plenitud aquell preciós recull inclòs a *Confieso que he vivido: «amo tanto las palabras...»*¹

Considero que l'art s'infereix, i que s'hi pren part. Entenc l'art com una manifestació de l'experiència dels sentits, que gravita en una zona de la consciència silenciosa i la sensibilitat perceptiva de tot ésser humà. La poesia és l'experimentació d'una pràctica en l'assaig continu del sug-

MARISA BARROS

TOTA MANIFESTACIÓ DE L'ART NEIX DEL SILENCI... I AL SILENCI RETORNA, COM HO FA L'ONADA DEL MAR QUAN, DESDIBUIXADA A LA SORRA, ESDEVÉ, DE NOU, OCEÀ SENSE LÍMITS.

geriment; no se ceneix al símbol, aprofundeix la seva expressió i el transcendeix.

Neruda deia que els poemes havien de viure al carrer per encreuar-se amb la gent. Potser per això, i per desplegar la poesia en tota la seva dimensió, prefereixo el moviment de l'art en viu. Com és sabut, l'art com a performance va sorgir als anys setanta, amb la influència del dadaisme i el surrealisme precedents, de la literatura francesa i del *happening*, altrament dit «allò que simplement succeeix que

succeeix». Les performances van néixer amb la intenció d'alliberar l'art del seu caràcter econòmic, permeten que les obres no siguin objectes, sinó esdeveniments; és per això que, inopinadament, poden sorgir en qualsevol lloc i en qualsevol moment. Evoco el mestre d'*El Aleph*, Jorge Luis Borges, que, encara que era cec, va deixar escrit: «Cada cosa era infinitas cosas porque yo claramente la veía desde todos los puntos del universo...»² I és que, en realitat, per a qui tot és poesia... què no ho és? —

¹ NERUDA, Pablo. *Confieso que he vivido: memorias*. Buenos Aires: Losada, 1974.

² FINE, Ruth; BLAUSTEIN, Daniel (eds.). *La fe en el universo literario de Jorge Luis Borges*. Hildesheim: Georg Olms Verlag, 2012.